

BARÓTHY ZOLTÁN

A jelmeztervező önarcképe

Almák és porceláncsészék röpködnek a levegőben – mindösszesen ennyit tud a műsorukról, és hogy délután fél ötkor lépnek fel a w...-i kastélyparkban az obeliszknél.

Drax hajóval indul W...-be, London mellé. Útközben hol elmegy a nap, hol újra előbukkan, a Temze vize néha lehangolóan jellegtelen és sárszínű lesz, néha viszont élénk, világos árnyalatot kap, mintha a felszín zöld hullámaihoz tejet keverték volna. Percekig félhomály vonja körül a hajót, és a part menti luxusapartmanok ablakai vakon bámulnak a semmibe, de aztán eljön a pillanat, amikor az utastér ülősorait elárasztják a napsugarak, és a Temze két oldalán felcsillannak a dokkok, az ott parkoló autók, a háztetők és ereszcatornák – az egész világ.

Felhők, fény, felhők, fény. Drax egyszer a homlokáról az orrára, másszor az orráról a homlokára csúsztatja a napszemüvegét, úgy élvezi a hajózást. Amikor átbújnak a Tower Bridge alatt, üzenet jön a telefonjára: késik az előadás, elég csak ötre érkeznie. Nem baj, gondolja, úgyis sokáig tart még, amíg ez a lomha járat ellubickol a kastélyig.

De akkor a kapitány – mintha csak Drax gondolataira válaszolna – beleszól a hangosbeszélőbe és megkéri a fedélzet utasait, ne hajoljanak ki többször a korláton, és főleg ne üljenek fel rá, hiszen a hajó mindjárt felgyorsul, és ha valaki eközben a vízbe esik, három percbe telik majd megfordulni érte. És még nagyobb baj, folytatja, hogy őt, a kapitányt akkor azonnal kirúgják.

Lent a zárt utastérben, ahol Drax ül, valaki felnevet, aztán a motor feldübörög, a hajó gyorsulni kezd – felhők, fény, felhők, fény.

Viszont W... felett az ég már sötétszürke és vészjósló. Lehet, hogy esni fog?

A hajóállomás mellett múzeum, egyszer régen Drax járt már ott, tudja, hogy a múzeumépülettől hosszú faszor vezet fel a kastélyig, az út két oldalán pedig kiterjedt, dimbes-dombos park terjeszkedik kilátással a folyóra meg a párába vesző, távoli Londonra.

Drax bekanyarodik a faszorba, körülötte családok, hátizsákos párok, turistacsoportok, a világ mindenféle nációja és mindenféle kultúrája, olyan az egész, akár egy felvonulás, és ez a sok ember mind sörsátrak, kisebb porondok vagy színpadok köré gyülekezik: úgy látszik, egy kisebb cirkuszfesztivál zajlik itt éppen, ezért kerülhetnek ide az ő zsonglőrjei is. Drax mellett lakájruhás figura siet el, mindkét kezében hatalmas koffer, és a kofferekből kis nyílásokon gyerekek kandikálnak ki. A fák kö-

zött egykerekes biciklijén fiatal srác gyakorol, széles vállain keresztben kutya egyensúlyoz.

Aztán a fasor véget ér, és ahogy a fák alól kilép, Drax már érzi a nyári zivatar éles, langyos tűszúrásait az arcán és a kezén. Tanácstalan. Mindjárt leszakad az ég. Merrefelé lehet az obelisz? Megkeresse egyáltalán? Hol lehetnek a zsonglőrök, akik almákat és porceláncsészéket dobálnak majd?

Az ég nagyot dördül, és az eső ekkor már zuhog. Drax körül mindenki futásnak ered, ő egyelőre egy öreg, vastag törzsű fa alá menekül vissza a fasorba, ott veszi fel az esőkabátját. A park pillanatok alatt elnéptelenedik. Vajon mi képes elnyelni ezt a rengeteg embert? Azok az ázott, lapos sörsátrak? A múzeum odalent a folyóparton? A kastély? (Valahányadik Henrik egykori vadászkastélya vagy szeretőjének kastélya, ilyesmi rémlik Draxnak W... történetéről.) Egy-két perc múlva az öreg fa lombján is átütnek az eső szürke óriáscseppjei, erős szél kavarog, Drax nem bámészkodhat itt tovább.

Amikor kiveti magát a nyílt viharba, úgy érzi, mintha ő szaladna ki a parkból legutoljára, a fűben már csak szemét, elhagyott pokrócok és az üres, víztől fényes porondok. A nyár hirtelen sötét őszebe fordult.

Esőkabátja még védi valamennyire. Drax egy oldalsó kapun rohan ki a kastélykertből, és az ott kezdődő városka kétemeletes házai között fut végig, az ég dörög, és az utcák földszinti kávéházaiban már ott szárítkoznak a családok, a hátizsákos párok és turistacsoportok, teát isznak vagy sört, Drax elkésett, sehol nincs már szabad asztal.

Ekkor látja meg a városi piac főbejáratát és azonnal beszalad rajta. Fent a magasban hatalmas vaskonzolok tartanak egybefüggő tetőt a piac fölé, itt végre védve lesz az esőtől, először csak erre tud gondolni, megáll a kapuban, liheg, vizes arcát és haját törölgeti, a piac belsejéből párás lámpafény szűrődik ki, mintha egy zsúfolt, színes-szagos bevásárlóutca kezdődne odabent – és akkor Drax megszédül Adele emlékeitől.

De túlságosan váratlanul vágja arcba az emlékezés, egy pillanatra elveszti a talajt a lába alól; ő csak megszáradni akart, csak az eső elől menekült be ide, ehhez képest máris Adele vékony, kisportolt testére, kislányos alakjára kell gondolnia hosszú idő után újra, és arra az állandó kihívó, bátor és kaján fényre a tekintetében. Hogy élvezte Adele az őt övező figyelmet, a neki alanyi jogon járó kényeztetést! Őt év telt el azóta, és Drax szinte teljesen megfélemedezett már róla, és a saját elkeseredett megvadulásáról is, és elfelejtette ezt a piacot, ahol egy őszi délután bármiféle józanság vagy körültekintés nélkül egy dobozra való ajándékot összevásárolt Adele-nak – a nőnek, aki nem szerette őt.

A folyóparti múzeumtól gyalogolt fel ide akkor ősszel, és emlékszik, rögtön a legelső standnál, a bejáratnál szemben mangós ízesítésű zöldteát vett krémszínű kis tasakban, „Kensington”, ez volt a tasakra írva, és a kapuban, ahol Drax most áll, már

látszik ugyanaz a széles pult és rajta a teáskészletek, a színes dobozok és a különleges teafüvek.

Mit tegyen? Álljon itt a vihar végéig a bejárat boltíve alatt? Bámuljon ki az utca felé, bele a szürke esőfüggönybe? Szinte recseg a betonon a sok víz, ahogy leér a fekete járdára. És Drax érzi, hogy már mindegy, már be kell mennie oda a párás félhomályba, be a múltba, érzi, hogy útban van ott a bejáratnál, hogy eltorlaszolja az utat; a piacozók, az érkezők és távozók, a rakodómunkások finoman arrébb is lökdösik – igen, már mindegy.

És ott áll a teaárusnál. Egyből talál egy ugyanolyan tasakot, mint akkor. „Kensington!”

Öt éve úgy ment haza innen, hogy azután minden találkozásukkor meglepi Adele-t valamivel, apránként adagolja neki az ajándékokat és ezzel is kifejezi a szerelmét, és most eszébe jut az egész értelmetlen kollekciónak, aminek a nagy része még mindig megvan valahol egy kartondobozban; kint újra nagyot dörög az ég, veri az eső a piac tetejét, és Drax némi önelégültséggel idézi fel, milyen jó stílussal válogatta össze, amit megvásárolt annak idején: felrémlik előtte a tigris-sólyomszem bera-kásos, ovális köves gyűrű, aztán a régi plakátokat ábrázoló márvány poháralátétek, a kastély árnyékaival játszó művészi fotók, egy kismacskát formázó bronz, és – tényleg! – ott voltak még a hosszúkás csokoládérudak, azok is megvannak, hozzájuk sem nyúlt, biztosan mind kifehéredtek azóta.

Adele és Drax találkoztak, mert Drax belehabarodott abba a csodálatos testbe, bár teljesen hiábavaló volt bármit várnia, kezdettől fogva sejteni lehetett, hogy Adele nem akar tőle semmit, csak Drax figyelmét, rajongását akarja élvezni, meghívni magát; igazi királykisasszony volt, aki mintha legfőképpen azt várta volna el a világtól, hogy neki semmit ne kelljen megoldania, ne kelljen bajlódnia semmivel és senkivel – még önmagával se. Pedig Adele idős volt már ehhez az életet, a gondokat folyton arrébb tologató szerephez, felnőtt nő volt, Draxnál is idősebb két-három évvel – ő harmincéves volt akkor –, és Drax mindvégig érezte az egész helyzet aránytalanságát, mégis úgy szenvedett Adele vonzerejéről, mint egy tinédzser.

Egyszer, egy forró nyári hétvégén a tengerparthoz is lementek kettesben, és akkor, egyedül azon a vasárnapon Drax látta Adele-t bikiniben, és végképp megőrült. Emlékszik, a nő ott a tengerparton sem volt hajlandó kilépni a királykisasszony-szerepből, persze mitől lépett volna ki belőle, amikor így is megkapta, amit akart, és többet sajnos nem akart, mint Drax társaságát, szórakoztató jelenlétét.

Drax jelmeztervező. Ezért is kellett most kijönnie W...-be, hiszen az almákat és porceláncsészéket dobáló zsonglőrök új munkával készülnek megbízni őt, kosztümöket, ruhákat kell varrnia nekik, ezt fogják megbeszélni. Drax szereti a munkáját, mivel a kosztümökkel, ruhákkal tudja magát kifejezni a legjobban, pontosabban tárgyakkal, új formákkal, amelyeket ő teremt meg vagy helyez sajátos összefüggésbe, mert az érzelmeit illetően szavakkal soha nem jutott semmire; mindig úgy érez-

te, hogy a szavai esetlenné teszik, és neki egy virágcsokrot vagy a színes díszdobozba rejtett, kiscicát formázó brosst átnyújtani sokkal könnyebb, hiszen ilyenkor mintha sikerült volna átlényegítenie magát az ajándékaiba; ahogy az általa tervezett jelmezekben is mindig képes volt viszontlátni magát, és büszkeséggel töltötte el, ha a bohócok, Shakespeare-figurák, musical-állatok vagy tréfás szörnyetegek az általa tervezett jelmezekben színpadra léptek... De amikor azon a forró vasárnapon együtt napozott Adele-lal valahol Colchester mellett a tengerparton, és Adele ott feküdt mellette bikiniben, csak túrta meztelen lábujjaival a langyos homokot és arra gondolt, mennyire eszköztelen és felesleges az ő nagy tudománya Adele tökéletes testével szemben, ahhoz semmiféle ruhával, kosztümmel, jelmezzel nem lehetett volna többet hozzáadni: az a test a maga meztelenségében kellett hogy a legigazibb, a legkifejezőbb legyen, hozzátenni képtelenség, elvenni belőle nem szabad, és talán éppen ez vonzza őt annyira, ez a felfoghatatlan, kissé már túlélrett, mégis gyermekinek ható, dacos szépség, és a szenvedés is, hogy ő nem mutathatja meg magából, amit szeretne – semmilyen értelemben –, így hát ő itt végső soron felesleges. Bár csak legalább lefotózhatta volna azt a meztelenséget és a vágyat, amit hozzáképzelt! De Adele-t Drax alapvetően nem érdekelte, ez már akkor is látszott, és így hamar véget ért ez a rövid, keserves örület. „Nem érted? Semmit nem érzek, oké?” És visszarémlik neki ez a pár szó, ahogy Adele a fejéhez vágja őket Drax egy tétova bókja vagy talán egy virágcsokor után, még Adele felhúzott orrára, kis grimaszára és hirtelen, pökhendi fejrándítására is emlékszik, mintha a nő külön élvezné, hogy kinyilváníthatja ezt a visszautasítást – mindez pár nappal azután történt, hogy Drax azt a rengeteg dolgot összevásárolta ugyanitt.

Percek óta bolyong a piacon, az eső tovább veri odafönt a tetőt. „Adele emléke fáj?” Meg akarja érteni, mi ez a váratlanul rátörő, különös érzés, amely mint valami langyos, keserű folyadék, összekapta és melegíti a gyomrát. Nem, Adele biztosan nem jelent már neki semmit, Drax voltaképpen el is felejtette őt, Adele emléke másként fáj, nem a visszautasított szerelem, hanem az idő múlása az, amit láthatóvá tesz: lám, az egykor oly fontos pillanatok így folynak ki az idő résein és így válnak jelentéktelenné, már-már nevetségessé, és ebben mégiscsak van valami szomorú és végleges, hiszen Drax ezzel a felejtéssel mintha a saját életének egy darabja, saját története iránt vált volna közömbössé. Nem változott itt semmi az elmúlt öt évben, a piac, a nagy vas tartóoszlopok és talán az árusok is mind ugyanazok, pöröghetne akár most is ugyanaz a régi délután, az az értelmetlen, örült vásárlás, csak hogy a dolgok jelentősége, hangsúlya, az emlékezet és az egész belső konstrukció, és minden, amiről Drax úgy érzi, az ő lelke-tudata anyagát alkotja, az rendeződött át teljesen, és így semmi, semmi, semmi nem hasonlít már az öt évvel ezelőttire – hát ez az, ami fáj.

Kóvályog, gépiesen kerülgeti az embereket a pultok közötti szűk folyosókon. Lassan megy, gyomrában még mindig azzal a nehéz szorítással, és jól tudja, milyen figyelmetlen most, milyen tökéletes áldozat lenne ahhoz, hogy benyúljanak a zse-

bébe és ellopjanak tőle valamit; figyelmetlen, hiszen teljesen lefoglalja az akaratlan belső pillantás, amelyre a w...-i piac rákényszerítette. Azt a sovány indiai nőt sárga száriban mégis egyből észreveszi, holott a nő mozdulatlanul, már-már észrevétlenül áll ékszereket, bizsukat kínáló hosszú pultja mellett, archaikus mozdulatlansága átüt az osztatlan tömegben, és amikor Drax közelebb megy, beugrik neki: „Hát persze, a szelencék!”

A szelencék. Egy festett fedelű, csillogó cigarettatárca és egy aprócska, ezüst zenélő doboz, tökéletesen illettek volna Adele-hez. Ennél az árusnál vette őket, és most – ő maga mindig ezen a néven, együtt emlegette őket – a „szelencék” is ott szunnyadnak abban az elfelejtett kartondobozban Drax észak-londoni albérletében. Már mindegy.

De nemcsak a szelencéket vásárolta itt, hanem egy ezüstgyűrűt is ovális formájú, tigris-sólyomszem köves berakással, az a gyűrű azonban később kikerült a kartondobozból, mert Drax egy másik lánynak ajándékozta már jóval Adele után; és most eszébe jut ez a lány is: Laura, a mindig oly kedves és visszafogottan csinos, a mindannyiszor olyan őszintének látszó Laura.

Rá Drax előző este is gondolt, amikor albérletében a Glastonbury fesztivált és a Coldplay koncertjét nézte a tévében, hiszen ők ketten – szintén hosszú évekket ezelőtt – együtt is voltak Coldplay-koncerten, és ott egy érzelmes hangulatú szám közben Drax átölelte Laurát és beleszagolt a hajába, a lány pedig hagyta és csak később bontakozott ki udvariasan az öleléséből, Drax akkor mégsem sajnálta, hogy nem történt több, elvégre mindketten jól érezték magukat, és bár Drax csak a lány kedvéért ment oda, végül őt is magával ragadta a koncert hangulata, talált akkor a Coldplay zenéjében valami felemelő, lelkesítő árnyalatot, valami minden szomorúságon átütő optimizmust...

A sárga öltözetű indiai nő csöndes, barna szemekkel mosolyog Draxra, még meg is hajol kissé, amikor kimondja: „Sir” és felajánlja a segítségét, ha a férfi nem tudná, melyiket válassza a pulton sorakozó szelencék, gyűrűk és egyéb fénylő csecsebecsék közül.

De Drax pár szóval és pár mozdulattal kifejezi szórakozottságát, és hogy csak cél nélkül szeretne körbenézni, és akkor az indiai nő újra láthatatlanná teszi magát – Drax többször megfigyelte már, hogy erre a felszabadító észrevétlenségre csak az indiai nők képesek –, és ő így újra egyedül marad a gondolataival.

Laura egy tévécsatornánál dolgozott szerkesztőként, környezetvédelmi és gyermekműsorok készítésében vett részt. Soha nem sminkelt és nem hordott ékszert sem, és talán éppen a természetes, egyszerű bája volt az, ami a férfit megragadta, hogy Laura soha nem törekedett többnek mutatkozni önmagánál, és mégis úgy tudott ő a legcsinosabb lenni. Milyen szépek voltak a kezdődő kis szarkalábak a szemei körül,

ha elmosolyodott, és milyen széppé tette az, ahogy ellenáll mindenféle modoroságnak. A lány kiegyensúlyozottságának lassú és folyamatos hullámaiban Drax mindig felfrissült, mindig megnyugodott és otthonosan érezte magát mellette – de mindegy, ez is mindegy már teljesen.

Hiszen Laura azoknak az elvarázsolt heteknek a vége felé egy este – egy marokkói étteremben ültek a Sohóban színház után – egyszer csak ránézett Draxra és mindenféle átmenet és zavar nélkül ezt mondta: „Mi ketten egyáltalán nem passzolnánk össze.” Igen, ennyit mondott halkán és édesen, Drax pedig képtelen volt válaszolni, csak rámeredt a hatalmas tevét ábrázoló festményre az étterem falán, meg az aranszínű abroszra az asztalukon – nem, egyáltalán nem számított erre a mondatra.

Aztán Laurát nem sokkal később elvitte egy piros sportkocsis ciprusi aranyifjú, és Drax azóta nem hallott róla.

Nem is pontosan értette, miért a gyűrűt ajándékozta Laurának, a gyűrűt sötétbarna, ovális kővel. Talán közelebb akarta őt hozni magához? Közelebb akarta hozni a lány személyiségét a sajátjához? De hiszen Laura sosem vett fel ékszert, és így ez a kísérlet mintha öntudatlanul is arra irányult volna, hogy Drax kifordítsa a lányt önmagából, megváltoztassa, a saját képére formálja; Laura nem is örült a gyűrűnek, megköszönte, nézegette egy darabig, aztán nem törődött vele, és Drax csak utólag gondolt arra, hogy az ajándéka tényleg nem lehetett a legszerencsésebb.

„Mi ketten egyáltalán nem passzolnánk össze.” Talán jól látta a lány, és ma már csak unatkozónak egymás mellett, és Drax ma már nem látna benne semmi különlegeset, ahogy teljesen unalmasnak találta előző este a Coldplay zenéjét is, ott a marokkói étteremben viszont szinte sokkot kapott ezektől a szavaktól: ő akkor már szerelmes volt és nem látott jól semmit, csak vonzotta, halálosan – mint egy mély szakadék – a kettejük közötti végtelen távolság, később legalábbis Drax így magyarázta magának saját vonzódását. Hogy bármilyen buta, éretlen dolog ez a kényszer – és ez külön fájt Draxnak –, neki imponált a lány őszinte, kendőzetlen érdektelensége az ő dolgai iránt, hiszen abban, hogy ő bohócjelmezeket, vicces szörnyetegfigurákat készít, Laura semmi különöset nem talált, mindezt teljesen hétköznapi tartotta, egyszerű pénzkereső foglalkozásnak. Drax számára ugyanakkor ígézően ismeretlen volt a lány bájos, mégis dísztelen világa és meg akarta azt hódítani magának, lelkesé akarta tenni őt a színház, a cirkusz vagy a művészetek iránt; és tetszettek neki a lány egyszerű céljai és hétköznapi gondolatai is, hogy két lábbal a földön jár, és utólag úgy tűnt, mintha Drax részéről ez a szerelem egy utolsó hisztérikus, szinte kétségbeesett kísérlet lenne, hogy az egyszerű, emberi léptékű célokhoz, egyszerű és emberi léptékű élethez visszataláljon. Laura gyerekeket akart és családot – és nem többet. Hétköznapi és hétvégék ismétlődését, és olykor egy-egy Coldplay-koncertet, és ismerkedésük heteiben Drax – bár erről soha nem beszélt – teljesen azonosulni tudott ezekkel a célokkal; aztán vége lett, és ki tudja, hogy a bájos, halk szavú és kiegyensúlyozott Laura végül megkapta-e azt az egyszerű életet,

miután egy piros sportkocsiban, a ciprusi aranyifjú oldalán elautózott. Mindegy, már nem kell ezen sem töprengeni.

Egy üzenet érkezik Drax telefonjára. Az artisták! Drax teljesen megfeledkezett róluk. Sajnálják, de a vihar miatt tovább csúszik minden, újra szólnak majd, ha megtudják, mikor lépnek fel – ha egyáltalán fellépnek.

Van ebben valami játékoság, ahogy így üzengetnek neki, gondolja Drax. A megfoghatatlanságukban. Lehet, hogy nem is léteznek? Ezt is bele kéne majd fogalmazni a kosztümjeikbe.

Rápillant az órájára: fél hat. Odakint még esik, hallani a víz zubogását egy ereszcatornában, és látni a sűrűn lefelé gördülő cseppeket a bejárat felől érkezők esőkabátjain. Drax elfordul az ezüst ékszerekkel, szelencék százaival megrakott pultról és továbbindul, és ekkor egy másodpercre újra felcsillan az indiai nő meleg, barna fényű tekintete, úgy látszik, ez az elköszönés. És ahogy Drax elhalad mellette, közelről is vet egy pillantást az aranyhímzésekre az árusnő bő sárga ruháján, és akkor Drax elismerően biccent, mintegy szakmai szemmel...

Mert szakmai szemmel is járhatna itt a w...-i piacon, készülhetne a csupa plüssállatkából összevarrt nagy kalapra, amit egy másik produkcióhoz kell összeállítania, remek alkalom lenne rá, hogy alapanyagot gyűjtsön valamelyik játékarusnál (például kis plüssmackókat és pingvineket, rózsaszín kutyákat és elefántokat), de most képtelen erre.

Hiszen már úgy érzi, mintha egy mágikus térbe került volna, ahol – ha akarja, ha nem – az ő érzelmei külső formát nyernek, ahol – a birodalmi importcikk, élelmiszerek, antikvitások özönében – az ő összes érzelme kis ajándékká tárgyasulhat, értékes, hívogató, birtokolni érdemes holmivá. Minden érzelme? Persze: leginkább a legfontosabbról, a szerelemről van szó.

A szerelmeiről, amelyek évekre eltűntek, de most újra előrajzottak a maguk színes, tünékeny és fájdalmas gazdagságában; jelentőségük elfolyt az idő résein (vagy mégsem folyt el?), de most őket látja Drax mindenütt: a szerelmei vannak a piac falának tornyozott ládák látványában, a hosszú gyümölcsös pult édes illatában, és az afrikai származású szemétszedő unott mozdulataiban, egyszerre túl sok is lett itt a szerelemből.

Holott Drax már tudja, hogy nem menekülhet, tudja, hogy a múltba nézés e vilámgyors kényszere nem következett volna be, ha nincs Eszter, a mostani lány, és hogy az emlékezés innentől nem takarhatja el előle a jelenébe vájt mély sebet (Eszter) hiszen tudja, hogy erről a sebről (Eszter, jajj), ő csak percekre vagy félórákra képes megfeledkezni – kivételesen egészen jól kihúzta a hajóúttól idáig – , de ebben a pillanatban a piac legeldugottabb szegletében utoléri az újrafelismerés, hogy Eszter bizony van... Mit van? Létezik – és kínozza őt...

Eszter Drax munkáit fotózta egy szaklapba nemrég. Most huszonegy éves és most a leggonoszabb, és ahogy Drax meglátta, azonnal beleszeretett a vörösésbarna, hullámos hajába és valószerűtlenül csillogó, kék szemeibe, és miután beszélgetni kezdtek és a lány mindenféléről csacsogni kezdett – és mintha a legféltettebb, legsötétebb titkai is egy percen belül szóba kerültek volna –, Drax külön beleszeretett a lány kegyetlen, mély és lassú nevetésébe is.

Eszter.

Ahol Drax most áll, onnan egy ázsiai kifőzde kiszolgálópultja mögé lehet belátni, bent thai szakácsok sárga szószokat kavargatnak két hatalmas üstben, és a piacnak ezt a sarkát teljesen betölti a curry fűszeres, forró párája, és Draxnak eközben kell arra gondolnia, hogy nem, nem, nem! nem kellett volna, nem szabadott volna Eszterbe beleszeretnie.

Csakhogy Eszter örülten tehetséges és ugyanannyira szemtelen, és Drax korábban nem találkozott senkivel, aki ennyire semmibe vette volna őt, az érzelmeit, a büszkeségét, az életét úgy, hogy közben látszólag minden érdeklivel kapcsolatban és folyton ott akar lenni Draxszal mindenhol.

Képtelenség. Délibáb az egész. Beletrafál valamibe, kineveti őt és elszalad: Drax szemében Eszter egyre inkább csak így tűnik fel – és ő úgy érzi, már belefáradt ebbe a hiábavaló, öncélú, éretlen, gonosz, pusztító, utálatos, gyermeteg játékba, csakhogy már nem tud mit tenni, a szenvedés újra a hatalmába kerítette és letaglózta, és őt vonzza, egyre csak vonzza a remény, hogy a lány egyszer végre bármit is komolyan vesz. Őt, saját magát – mert Eszter mintha a saját életét sem vette volna komolyan – vagy akár csak egyetlen pillanatot. „Miért ez kell nekem?“, kérdezi magától Drax. „Miért ez vonz?”

Elég ebből.

Igen, elég ebből a fűszeres, nehéz gőzből, a félhomályból, a tömegből és a múltból, a jelenből, Drax úgy érzi, muszáj elhagynia a piacot; egy szemüveges férfi fogpiszkálóra tűzött sajtdarabokat kínál neki nagy, kerek tálcán, nem érdekli; aztán egy óvatlan oldalpillantással egy olasz árusnál felismeri ugyanazokat a márvány poháralátéteket, amikből ő is vásárolt itt annak idején – hogy húzták a súlyos márványdarabok a hátizsákját akkor, máig nem felejtette el. De Drax nem akar tudni róluk. „Mi értelme újra rágondolni, mi lapul abban az elfelejtett kartondobozban???”

És utat tör magának, és máris kint van újra a piac előtt az esőben, és fellélegzik.

De ez már egy lassú eső, és világosabb, gyöngyházfényű felhőkből hullik alá csendesen, Drax arca, haja ettől ázik meg újra – kit érdekel.

Visszafelé gyalogol a kastélyhoz, és úgy tűnik, az út most sokkal rövidebb, mint idejövet volt. Még egy-két perc, és az eső teljesen eláll, és épp amikor Drax belép a kastélykert oldalsó kapuján, a napfény terhe végül át is szakítja a vastag felhőket, és a felső egekből leömlő fény csillogó mázzal vonja be a vizes kastélyparkot, a fő- és

melléképületeket és a sörsátrakat, Drax leteríti a fűbe az esőkabátját, hogy leüljön, és újra Eszterre gondol: nem tud mit tenni, halálosan szerelmes most is.

Közben egyre többen jelennek meg körülötte, mintha mindenki, aki eddig a városvároska éttermeiben, kávézóiban vagy a sörsátrak félhomályos zajában üldögélt, egyszerre bújt volna elő a rejtékhelyéről és rajzott volna ki a friss, nedves levegőre, Drax ezt az egyre színesebb sokadalmat nézi most és a párás, smaragdzöld parkot, a percről percre erősödő napfényt meg a vékonyodó, szertefoszló felhőket W... és a Temze fölött. Igen, van valami kétségbevonhatatlanul gyönyörű az egyre kékebb ég ígéretében, gondolja, valami minden józan magyarázaton túli bizakodás; miközben most is folyamatosan ott jár a fejében, hogy a szerelem, a nagy szerelmei neki sehogyan sem sikerültek.

Nem sikerültek.

Sőt mintha ennek a kudarcnak a folyamatos újrafelismerése összefonódott volna benne a világ észlelésével, és ez a szomorú tudás önmagáról szinte elválaszthatatlan már tőle, és így számára a fű illatába, a kék nyári ég látványába is beleivódott – talán örökre – a fájdalom, hogy ő, Drax – a nagy, magára máskülönben oly büszke Drax – a nőkkel csak szerencsétlenkedik.

Csak szerencsétlenkedik.

Aztán egy-két perc, és az artisták is megjelennek: egy irányból közelednek mind, egy bohóczenekar vezeti fel őket, utánuk egy lassan guruló, multifunkcionális tűzoltókocsi érkezik, a kocsi tetején végignyúló létra fokain egy egész társulat áll kézen, és mögöttük ott jön az egykereű biciklista is kis, csapzott kuttyájával a nyakában. Egészen olyan ez a csődület, mintha a sok zsonglőrt a szervezők egyszer csak szabadon engedték volna, mintha azt mondták volna nekik: „a vihar miatt az egész műsort megette a fene, már teljesen mindegy, csináljatok, amit akartok” – és az artisták azt is csinálják, és előadják műsoraikat egyszerre.

Itt jön egy nyolcas csoport, akik séta közben buzogányokat dobálnak, és mögöttük ott magasodnak a gólyalábasok mindenféle középkori jelmezekben, és amikor imbolygó, kimért lépteikkel a gólyalábasok is elhaladnak előtte, Drax feláll és elindul a nyomukban, mást úgysem tud tenni; úgy érzi, valahogy már mindegy, melyik csoport kedvéért jött ide, hol vannak a zsonglőrök, akik almákkal és porceláncsészékkel adják elő a mutatványaikat, csak élvezi a napfényt, ahogy körülötte az artisták és az a sok-sok ember is a világ összes tájáról és kultúrájából....

„Hát, van ez a szerelem”, gondolja Drax, „ez a rejtélyes, felfoghatatlan külön világ, aminek titkaira talán senki nem tud megoldást”, és az artistákkal meg a nyomukban támadt csődülettel egy mezőre ér a kastély mögé, a mezőn különös alkatrészekből összeeszkábált használati tárgyak és gyerekjátékok kiállítása tárul fel, és Drax beül egy körhintába, a feneke vizes lesz, de nem érdekli, meglöki magát a lábával és elindul körbe, amire a hinta közepe zenélni kezd; és addigra már az egész csődület ott játszik körülötte azokkal a furcsa formájú és rendeltetésű játékokkal.

„Nem lehet ezzel mit tenni. A szerelemmel”, gondolja, majd kipördül a hintából, és már egy biciklipedál erejével működésbe lépő dugóhúzó mellett áll. „Nem lehet ezzel mit tenni... És talán nem is kell.”

És aztán tovább követi az artistákat, vonul ő is a nyomukban végig a zöld, dimbes-dombos, vizes napfénytől csillogó mezőn, London mellett, a w...-i kastélyparkban.

